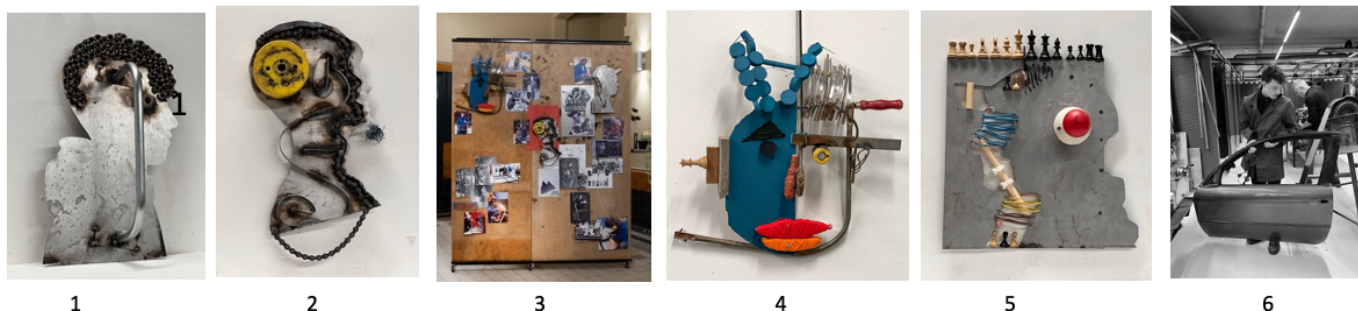

VERBONDEN IN METAAL.....

BEVINDINGEN vanuit mijn onderzoeksvraag: Kan het proces van het maken van *metalen zelfportretten* met NT2-studenten techniek bijdragen aan BELONGING?

Technieklokalen, Rode Busjes en Masterstudies, allemaal plekken waar *thuis voelen*, *veiligheid*, *verbinden* en *ontmoeten* fundamentele basisingrediënten zouden moeten zijn.

Jan¹, creëerde een verplaatsbare versie van zichzelf. Lucas², liet zijn verleden als bergklimmer zijn toekomst als brandweerman ontmoeten. Levi³, verbond zijn naam aan een zelfgemaakt kunstmeubel. Abdelhalim⁴ toonde trots zijn grote neus, een familiegrapje dat de band met zijn overzeese familie symboliseert. Mohammed⁵, die moeite heeft zijn gevoelens via taal te uiten, vond in zijn portret een manier om zichzelf uit te drukken; zijn rode lampje staat voor constante reflectie, ontwikkeling en de wens om verbindingen te blijven maken. Sacha⁶ die misschien nu nog niet klaar is om naar school te blijven komen, maar die zeker heeft kunnen genieten van wat Atkinson een *event* had kunnen noemen, de ervaring dat eigen dromen, bijvoorbeeld autodeuren, onderdeel kunnen zijn van educatie.

Wanneer je goed kijkt naar de zelfportretten die tijdens mijn onderzoek door de studenten techniek zijn gemaakt, voel je de liefde en aandacht die mijn studenten hebben besteed aan hun portretten en dan heb je ook direct antwoord op mijn onderzoeksvraag; Kan het maken van metalen zelfportretten door NT2- studenten techniek bijdragen aan *BELONGING*?

Voor mij is het antwoord, zelfs al was het onderzoek relatief klein, een hele positieve JA! (De metalen portretten zullen tijdens de communicatie live te aanschouwen zijn).

Mijn hypothese was of er door het samenwerken aan een kunsteducatieve opdracht, in mijn onderzoek een metalen portret, er ruimte zou kunnen ontstaan om met elkaar verhalen te delen. Door die verhalen samen te beleven en door het creëren van nieuwe verhalen zou er een sterker gevoel van *belonging* kunnen ontstaan.

In december 2023 zijn de metalen zelfportretten tentoongesteld in een mini-expositie in het technieklokaal van Tech-Plaza*. Ik heb bewust voor deze plek gekozen omdat het voor de techniekstudenten een vertrouwde en veilige omgeving is.

De mini-expositie heeft in letterlijke zin voor ontmoetingen gezorgd. Studenten, ook studenten van andere opleidingen, docenten, facilitair medewerkers, collega's en managers hebben

elkaar ontmoet tijdens de opening van de mini-expositie. Er werden portretten bewonderd en verhalen gelezen, zoals *Man met ketting en geel ding*; een persoonlijk fantasieverhaal, geschreven door een KansRIJK student en gebaseerd op één van de gemaakte portretten. De maker van het metalen hoofd had de vrijheid genomen om zich te laten zien en gaf de bezoekers de vrijheid om zich te laten lezen. De mini-expositie creëerde een ingang om dialogen aan te gaan.

Binnen mijn onderzoek was de expertise van de vakleerkracht onmisbaar. Gedegen kennis van techniek heeft studenten geholpen om hun zelfportret te realiseren op de manier die zij voor ogen hadden. Naast het vakmanschap, wat cruciaal is binnen het techniekonderwijs, is mijn rol, de rol van kunstdocent in deze ook onmisbaar geweest.

Als kunstdocent vind ik het belangrijk om inventief en creatief te zijn in mijn benaderingen. Ik geloof sterk in mijn eigen unieke aanpak, die in staat is om speciale verbindingen tot stand te brengen. Deze verbindingen inspireren niet alleen mijn studenten en collega's, maar ook mezelf, om creatief te blijven denken. Ik begin vaak het gesprek met de focus op technische handelingen, omdat ik heb gemerkt dat dit helpt bij het opbouwen van een band tijdens onze ontmoetingen. Door te starten met de technische aspecten, kunnen we deze vaardigheden omzetten in verwondering en zo een diepere connectie creëren. Het gebruiken van hout en borduurwerk, binnen de opdracht *metalen zelfportret*, laat een prachtige vorm van creatieve vindingrijkheid zien. Ode aan de verwondering.

Verwondering speelt een centrale rol in de metalen zelfportretten en was de verbindende kracht tijdens de mini-expositie. Deze verwondering zet aan tot vragen stellen, zoeken, vallen en opstaan en het ontdekken van dingen waarvan je niet wist dat je ze zocht. Het helpt je je plek te vinden in de (nieuwe) wereld, een gevoel van *belonging*.

VERBONDEN IN METAAL.....

AANBEVELINGEN vanuit mijn onderzoeksvraag: Kan het proces van het maken van *metalen zelfportretten* met NT2-studenten techniek bijdragen aan BELONGING?

Van harte zou ik het Rijn IJssel (KansRIJK) het faciliteren van kunstdocenten willen aanbevelen. Kunsteducatoren die de kunst en de educatie vanuit de Ubuntu-filosofie benaderen. De Ubuntu-filosofie, die het belang van gemeenschappelijkheid onderstreept met het principe: *Ik ben omdat wij zijn*, zou kunnen dienen als basis voor wederzijdse ontdekking en begrip tussen o.a. studenten en docenten. We kunnen onszelf immers alleen leren kennen in relatie tot anderen.

Hoewel het kunstbeleid van het Rijn IJssel (KansRIJK) officieel is vastgesteld, wordt het nog weinig toegepast. Het in werking stellen van dit beleid, gecombineerd met de bevindingen uit mijn onderzoek, zou een uitstekend begin zijn om kunst en artistieke interventies een permanentere rol te geven binnen deze onderwijsinstelling te beginnen met de afdeling KansRIJK. KansRIJK huisvest een diverse en multiculturele studentenpopulatie. Kunsteducatie kan een hoofdrol spelen in het bevorderen van wederzijds begrip en het versterken van een gevoel van *belonging*, zoals mijn onderzoek op kleine schaal heeft aangetoond.

Om alle betrokkenen bij een school, zoals studenten, docenten, conciërges, administratief personeel, roosterplanners, ondersteuners, vrijwilligers, beleidsmakers, schoonmakers, managers, interim-managers, ouders en hulpverleners een gevoel van verbondenheid te laten ervaren, heb ik nog een aanbeveling; het faciliteren van een vaste ontmoetingsplek, een semi-openbare expositieplek, een verbindingsplek met (kunst)werken gemaakt door studenten, waar ongeacht achtergrond iedereen door middel van het inzetten van *kunst* elkaar beter kan leren kennen en iedereen een gevoel van belonging mag ervaren.

De kunstdocent kan hier een belangrijke rol in spelen en uiteindelijk ook het verschil maken.

Als fotograaf, docent en eigenaar van een rood busje, streef ik ernaar om voortdurend in gesprek te blijven met de wonderlijke wereld. HetRodeBusje verenigt in zich wat mij heeft gevormd als fotograaf, als docent, als mens. En straks als kunsteducator. Het is de representatie van mijn visie op kunsteducatie. Door middel van ontmoetingen; lassen, smeden, borduren of fotograferen, een veilige omgeving creëren waar iedereen, onafhankelijk van leeftijd, gender, seksuele oriëntatie, geloof en of culturele achtergrond, zich welkom en thuis mag voelen. Een school zou een dergelijke plek moeten zijn.

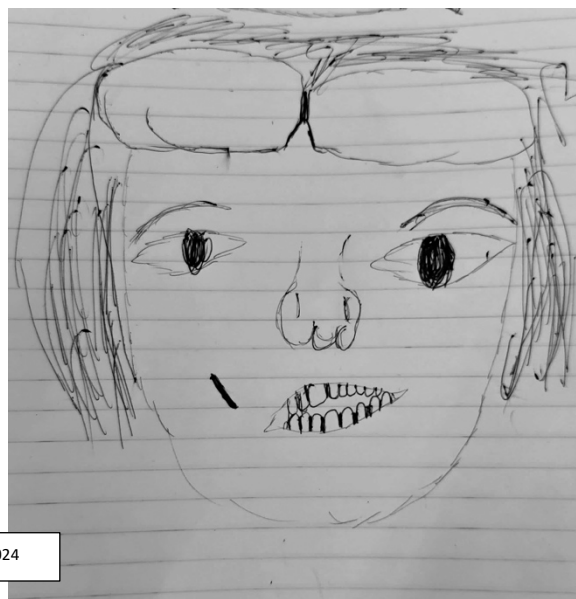
Het is aan ons,.....Kunsteducatoren!

TOEKOMSTDROMEN....

Mijn voor-vooronderzoek begon met het maken van portretfoto's van techniekstudenten, met hun toekomstdromen, in HetRodeBusje op Tech Plaza. Samen met mijn klasgenoot Saskia, die ook de master kunsteducatie volgt, hebben we HetRodeBusje tijdens onze studie al meerdere keren ingezet voor kunst-educatieve interventies. HetRodeBusje zal ook in de toekomst, dan wel als mobiele fotostudio dan wel als borduuratelier, of een combinatie van beide, voor kunstinterventies worden ingezet. Het busje creëert een kleine veilige omgeving waar verhalen verteld mogen worden. Wie ben ik, wie ben jij, wie mag ik zijn?

Een ode aan ontmoetingen met de mens.

Mei 2024, Maaïke van Esch

Abel een student van KansRIJK heeft mij geportretteerd op 11-1-2024

*Tech Plaza, een van de techniekgebouwen van het Rijn IJssel waar de studenten van KansRIJK techniekles krijgen

Kunst-interventie, MBO Tilburg met klasgenoot Saskia, Februari

Het Rode Busje

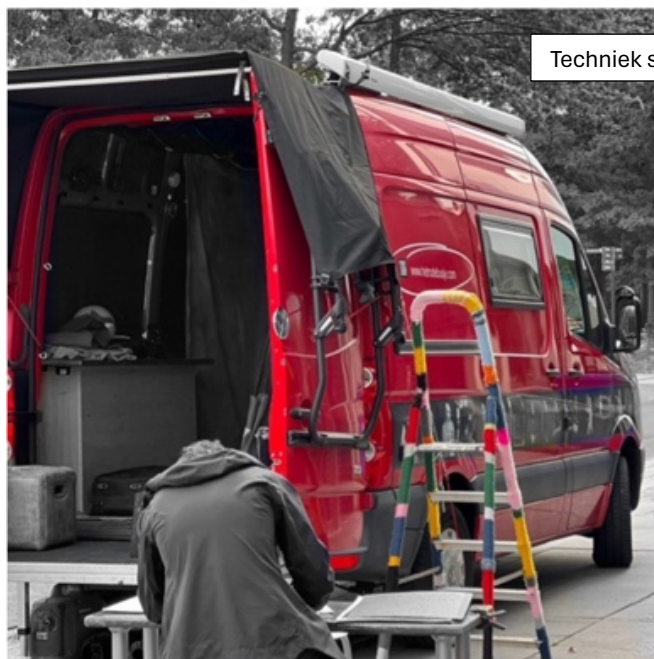
In het rode busje
Maken we beelden
Speelt muziek
Pruttelt koffie
En klinken verhalen

In het rode busje
Worden beelden-aan-elkaar-geregen
Als kralenkettingen

Een mini-wereld, van al het nodige voorzien
Liefde, Lachen en Lummelen
maar ook werken, soms een beetje wonen
onze wereld, in een rood vierkant doosje

Stap je mee in

Gedicht Aimée Dabekausen

Techniek studenten KansRIJK

